

Klasické pohádky

Byl krásný den a počasí přímo vyzývalo k venkovním hrátkám. Nikoho byste nenašli v sluncem rozpálených domech a panelácích. Počkejte! Někoho přece ano! Zuzku! Ta místo dovádění s kamarády ležela v posteli, pila hořký čaj a potila se. Pes Pluto, její věrný kamarád ležel u nohou její postele, téměř zasypaný použitými papírovými kapesníky. Bylo to již počtvrté ve velice krátké době, co Zuzka stonala.

Zuzka se převalovala sem a tam. Nudou by zemřela! Jenže co naplat, když je člověk nemocný tak musí ležet a potit se, nehledě na to, zda se mu to líbí či nikoliv. Pluta rozčilovala vrzající postel, to jak se Zuzka pořád převalovala. Zakňučel a běžel do kuchyně. Za chvíli se opět vrátil s barevnou knížkou v tlamě. „Jůůů“, vypískla Zuzka, „úplně bych na ní zapomněla“, kroutila hlavou a začala v knize listovat. Byl to dárek od pana doktora Zubíka. Ráno u něho byla na kontrole s maminkou. Tomu se vůbec nelíbilo, že je holčička opět nemocná. Také jí doporučil, že musí jíst více ovoce a zeleniny. Maminka na ní totiž žalovala, že právě potřebnou zeleninu vždy nechá na talíři nedotčenou. Kolikrát Pluto našel ve své psí misce hrášek nebo mrkev, To pak vždy dlouho přemýšlel, jestli si z něho nedělají náhodou blázny. Kdepak pes a zelenina! Ale Zuzka to viděla jinak a tak vždycky, když se maminka neřídila, šup se zeleninou přímo do psí misky!

Zuzka otáčela jednu stranu za druhou. Kniha byla plná obrázků ovoce a zeleniny. Najednou, bylo to téměř nemožné, ale přesto se to stalo. Citrón v knize na ni mrkl. Zuzka zpozorněla, snad se jí to jenom zdálo. „Ale bylo to tak pravdivé“, zamumlala. Když chtěla otočit stránku, ozvalo se písklavý hlasem: „ahoj, nechtěla by sis s námi hrát?“ Zas ten citrón! Nejenže uměl mrkat, ale zdálo se, že na obyčejný citrón má velmi bohatou slovní zásobu. Aniž by čekal na odpověď, natáhl ruku a Zuzku vtáhl dovnitř knihy. Najednou už to nebyl jen citrón, kdo se na holčičku koukal. Ale bylo tam velké množství jiného ovoce a zeleniny. Mrkev, jablko, brokolice....Ti všichni se shlukli kolem malé Zuzky a prohlíželi si jí, jakoby byla nějaké malé zvířátko v kleci někde v zoo a ostatní se na ni chodili koukat.

Zuzka vůbec nechápala situaci, do které se proti své vůli dostala. Navíc z toho měla husí kůži na zádech. Jak je jenom možné, že mrkev je vyšší než ona? A odkdy má zelenina oči, nos a pusy? Kdo jí naučil chodit, smát se, mluvit? Všechny tyto otázky a ještě mnoho dalších se teď Zuzce honily hlavou. Možná vypadala holčička ustrašeně, možná, jen ze zdvořilosti se všichni uklonili a začali zpívat.

**„Jsme ovoce a zelenina,
jíst nás není žádná dřina.
Každý den si kousek dej
a nemoc zlou tak zažehnej!
Neboj se nás, naše malá,**

jen chceme, aby sis s námi hrála.
Prý nás vůbec ráda nemáš
a teď marně odpovědi hledáš.
Odkdy oči, nos a ústa máme,
a odkavad' tě vlastně známe?
U doktora téměř jako doma jsi,
angína, rýma a kašel tě věčně trápí.
Vše ti popořádku vysvětlíme,
nejdřív se ti ale řádně představíme.
Jsme ovoce a zelenina,
jíst nás není žádná dřina.
Každý den si kousek dej
a nemoc zlou tím zažehnej!“

Ti všichni tam nejen zpívali, ale také tančili a skákali. Na konci písničky, se všichni postavili do řady před Zuzku. Mrkev stála jako první, uklonila se a spustila.

„ Karotka, to jméno mé,
že je vaším uším nelibé?
Pak mrkvi nazývat mě smíte,
hodně vitamínů mám, to doufám víte.
Díky mě ostrý zrak mít budete
a spatříte, jak krásně je na světě.“

Pak se mrkev usmála, znovu se uklonila a postavila se vedle Zuzky, která teď obrátila zrak na banán, který se připravoval k přednesu. „ Ehm, ehm“, odkašlal si a spustil.

„ Nu, mě jistě znát budete,
ke zdravé svačině dát si mě můžete.
Banán, ehm, to jméno mé a bylo by jistě nevhodné,
nezmínit se o sladké chuti mé.
Však o zuby bít se nemusíte,
místo čokolády bez obav pochutnat si smíte. „

Po vzoru mrkve se také banán uklonil a postavil se k Zuzce z druhé strany. Ta ani nemrkla a koukala na dalšího přednášejícího. Tentokrát byla na řadě brokolice, která vypadala poněkud přešle. Jakmile ale začala zpívat, vypadala o něco přátelštěji.

„ I já brokolice tě tu vítám,
narážky na mě často slýchám.
Čím to je, to vážně nevím,

snad tvarem, chutí či zbarvením?
Pravdou je, že spousty vitamínů mám
a o tvé zdraví se ráda postarám.
Však ochutnej a uvidíš!
Kdo ví? Možná, možná si mě oblíbíš.“

Brokolice se ani nestačila poklonit a už jí vystřídal další.

„ I já tě tady rádo vidím,
kudy chodím, úspěch sklízím.
Lidé mě tu rádi mají,
ke svačině si mě dají,
do štrůdlu se taktéž hodím,
se skořicí se hezky snoubím.
Jsem červené jablíčko,
co zbarví tvé bledé líčko. „

Jablíčko se nadechlo a chtělo nejspíš pokračovat, to ho už ale červená jahoda odstrkovala pryč, aby se také ona mohla představit. Zamrkala, našpulila rty, rozhlédla se kolem a spustila:

„Dobrý den, jsem červená jahoda,
to, že tys tady není náhoda.
O tvé nechuti k nám jsem slyšela,
že změnit to musíme, ihned jsem věděla.
Ale doufám, že v aféře jsem nevinně,
však kdo by odolal sladké chuti mé?
To že vitamíny mám, to lež není,
v zmrzlině posloužím jako letní osvěžení.
Nu snad jsem tě maličko přesvědčila,
abys názor svůj hloupý na nás pozměnila.“

A tak to šlo dál a dál, řada nebrala konce, nastoupil velký lilek, pak okurka, paprika, zelené kiwi, pomeranč až z dalekých Španěl nebo květák. Úplně poslední přišel na řadu citrón. Vypadal trochu kysele. Těžko ale říct, zda to bylo tím, že byl poslední a že tak dlouho čekal, nebo tím že je citrón a že prostě kyselý je.

„ Já žlutý citrón se ti klaním,
že jsem kyselý, tomu se vzpurně bráním!
Dobrá tedy, přiznávám, kyselý jsem dosti,
lidé se na mě šklebí a to je k zlosti!
Avšak zaženu rýmu, angínu i kašel,
proto přivítám, kdyby někdo pro mě pochopení našel. „

Pak všichni jen skotačili a dováděli a Zuzka s nimi. Už se vůbec nebála. Také ona zpívala část písničky, kterou se doposud naučila. „ Jsme ovoce a zelenina, jíst nás není žádná dřina! Každý den si kousek dej a nemoc zlou tak zažehnej! Jsme ovoce a zelenina, jíst nás není žádná dřina!“ Pak náhle a nečekaně se ovoce a zelenina Zuzce začala rozplývat před očima. Zmizela mrkev, brokolice, dokonce i banán, s nímž Zuzka ještě před vteřinou tančila. Také písnička se pomalu tišila a tišila, až nakonec utichla úplně. Místo toho Zuzka slyšela jen „haf, haf, haf“. To byl Pluto, který radostí štěkal a vítal Zuzčinu maminku, která před chvílí dorazila z práce. Kniha o ovoci a zelenině ležela na zemi, asi jak Zuzce vypadla z rukou, když usnula. Pravdou je, že od té doby se Zuzka s panem doktorem Zubíkem viděla o poznání méně často, jelikož začala jíst ovoce a zeleninu a tím do sebe dostala spoustu cenných vitamínů. A tu písničku, tak tu si zpívá dodnes.